

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.8.2006
KOM(2006) 459 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Syvende meddelelse om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF, "fjernsyn
uden grænser", senest ændret ved direktiv 97/36/EF, i tidsrummet 2003-2004**

{SEK(2006) 1073}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Syvende meddelelse om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF, "fjernsyn
uden grænser", senest ændret ved direktiv 97/36/EF, i tidsrummet 2003-2004**

(EØS-relevant tekst)

1. INDLEDNING

Denne meddelelse er blevet udarbejdet i henhold til artikel 4, stk. 3, i Rådets direktiv 89/522/EØF¹ af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997² (direktivet om "fjernsyn uden grænser"). Den udgør Kommissionens rapport om direktivets³ artikel 4 og 5 i tidsrummet 2003-2004 (syvende rapport) og indeholder i første del Kommissionens udtalelse om medlemsstaternes statistiske oversigter over, hvordan de har opnået andelen i artikel 4 og 5 for de tv-programmer, som hører under deres kompetence. Ifølge direktivets artikel 4, stk. 3, kan Kommissionen i sin udtalelse især tage hensyn til de fremskridt, der er gjort i forhold til tidligere år, til førstegangsendelsers andel i programtiden, til de særlige forhold, som de nye tv-radiospredningsorganer virker under og til den særlige situation i lande, der har ringe audiovisuel produktionskapacitet, eller hvis sprog har begrænset udbredelse⁴. Dokumentets anden del indeholder de vigtigste konklusioner, der kan drages af medlemsstaternes rapporter.

Formålet med denne toårige rapportaflæggelse er for det første at bringe medlemsstaternes statistiske oversigter til de andre medlemsstater, til Europa-Parlamentets og til Rådets kundskab, og for det andet at kontrollere, at foranstaltningerne for at fremme europæisk og uafhængigt producerede programmer anvendes rigtigt i medlemsstaterne. For første gang er de ti medlemsstater, som tilsluttede sig Den Europæiske Union den 1. maj 2004, medtaget i denne rapport, som behandler eftertiltrædelsesperioden fra 1. maj til 31. december 2004. Kommissionen har været særlig omhyggelig for at sikre, at disse medlemsstater kunne deltage i dette komplicerede foretagende og – efter den gradvise forbedrings princip – opfylde målsætningerne i direktivet om "fjernsyn uden grænser", især når det drejer sig om andelen, der nævnes i artikel 4 og 5.

Yderligere baggrundsplysninger findes i Kommissionens arbejdsrapport⁵.

¹ EFT L 298 af 17.10.1989.

² EFT L 202 af 30.7.1997.

³ Direktivet om "fjernsyn uden grænser" eller "direktivet".

⁴ Disse kriterier er ikke udtømmende.

⁵ SEK(2006) 1073 – i det følgende "arbejdsrapport".

2. KOMMISSIONENS UDTALELSE OM ANVENDELSEN AF ARTIKEL 4 OG 5

2.1. Generelle bemærkninger

2.1.1. Artikel 4 og 5 som led i et dynamisk audiovisuelt europæisk landskab

Den første generelle bemærkning gælder den stadige vækst i antallet af fjernsynskanaler i Europa. Vurderingen af medlemsstaternes rapporter viser, at det samlede antal opgivne kanaler, der omfattes af artikel 4 og 5,⁶ voksede fra 584 i 2003 til 767 i 2004. I den forrige referenceperiode var de opgivne kanalers antal vokset fra 472 i 2001 til 503 i 2002. Det betyder en forøgelse på 61 % i løbet af fire år (2001-2004), og den skyldes hovedsagelig Den Europæiske Unions seneste udvidelse i 2004. Men selv når man betragter EU-15 skete der en betydelig stigning (39 %) mellem 2001 og 2004, således en stigning på 12 % fra 2003 til 2004⁷. Det afspejler udtrykt i antal kanaler programtimernes stadige vækst og den audiovisuelle europæiske distributionsindustri's vedholdende dynamik.⁸

2.1.2. Medlemsstaternes gennemførelses- og overvågningsmetoder

Den anden generelle bemærkning drejer sig om, hvordan medlemsstaterne udfører de opgaver, der påhviler dem ifølge artikel 4 og 5, og hvordan de opfylder den rapportforpligtelse, direktivet pålægger dem.

Der er ofte store forskelle mellem medlemsstaterne, når det gælder kontrollens art og intensitet: f.eks. daglig overvågning af programlægningen, statistiske rapporter, undersøgelser, stikprøver, eller i nogle få tilfælde udelukkende skøn. Overvågningen kan være blevet udført af en uafhængig myndighed, af det kompetente ministerium eller af et privat forskningsinstitut. I nogle medlemsstater stoler de offentlige myndigheder på de andele, som opgives af selskaberne.

De fleste medlemsstater har givet Kommissionen både fuldstændige og vidtfaavnende oplysninger. Det er en klar forbedring i forhold til de tidligere rapportperioder, hvor nogle medlemsstater udelod relevante oplysninger om et betydeligt antal kanaler fra deres rapporter. Der er kun nogle få medlemsstater, hvis registreringer stadig skal forbedres, især når det gælder andelen i artikel 5⁹. En enkelt medlemsstat "fritager" stadig et stort antal satellitkanaler fra sin rapportforpligtelse i henhold artikel 5¹⁰. Kommissionen vil gerne

⁶ Jf. indikator 1, baggrundsdokument 1 i arbejdsrapporten ("dokumentet").

⁷ Denne udvikling bekræftes af data fra Det Europæiske Observationsorgan for Det Audiovisuelle Område (EAO). Det samlede antal kanaler i EU-15 var på omkring 881 i januar 2004, mens tallet det foregående år var 780, jf. EAO, Yearbooks 2005/2004/2003, Film, Television, Video and Multimedia, Volume 5, Tables T.21.1. Tallene omfatter offentlige og private nationale kanaler med tilladelse til analog jordbaseret transmission og kabel- og/eller satellit- og/eller DTT kanaler. De omfatter ikke kanaler uden for Europa, som er rettet mod EU-medlemsstater, kanaler, som er rettet mod tredjelande, og regionale, lokale eller territoriale kanaler og regionale eller lokale vinduer i nationale kanaler.

⁸ Jf. diagram 1, dokument 2 i arbejdsrapporten.

⁹ Den Tjekkiske Republik har ikke oplyst andelen af uafhængige producenters programmer og nye programmer for mere end 50 % af de kanaler, der omfattes af artikel 5. Frankrig og Sverige har ikke opgivet data for artikel 5 for mere end 20 % af de omfattede kanaler under deres jurisdiktion. Hvad nye programmer angår, har Letland ikke opgivet data overhovedet og Danmark har kun opgivet data for mindre end 2/3 af de omfattede kanaler.

¹⁰ Lige som i de tidligere rapporter har Italiens statistiske oversigt systematisk "fritaget" alle satellit- og kabelkanaler, som udgør rundt regnet 50 % af samtlige omfattede kanaler under Italiens jurisdiktion. Kommissionen betragter disse "fritagne kanaler" som "uopgivne" med den konsekvens, at fritagelsen

understrege, at rapporteringspligten i direktivets artikel 4, stk. 3, gælder hver eneste fjernsynskanal under den pågældende medlemsstats jurisdiktion, uanset transmissionsform eller seertal¹¹. Det er hver enkelt medlemsstats ansvar at levere en udtømmende liste over samtlige kanaler, der omfattes af direktivets artikel 4 og 5 og opgive fuldstændige oplysninger om dem. Medlemsstaterne har ikke beføjelser til at give generelle "fritagelser" fra forpligtelserne i direktivet, undtagen i de tilfælde, direktivet fastsætter, og hvor der er særlige grunde til det.

Også forskellene på direktivets anvendelse og fortolkning i de forskellige medlemsstater bør nævnes. Når det f.eks. gælder kravet om mindst 10 % af sendetiden (minimumsandelen), hvor artikel 5 giver mulighed for at basere denne andel enten på selskabernes **sendetid** eller på deres programbudget – er det medlemsstaterne, der træffer valget, når direktivet omsættes til national lovgivning¹². Et andet eksempel: nogle medlemsstater har indført en positiv definition på programmer, der omfattes af artikel 4 og 5, og har således gjort det sværere at opnå de forlangte andele. Andre har direkte overført den negative definition på den omfattede sendetid i artikel 4 og 5 til national lovgivning, hvad der udelukker nyheder, sportsbegivenheder, konkurrencer, reklamer og teleshopping. Denne forskel gør det sammen med andre vanskeligt at skaffe sammenlignelige og pålidelige data, som viser, hvordan de europæiske tv-kanaler anvender artikel 4 og 5. Trods disse forskelligheder bidrager resultaterne i det følgende til, at de vigtigste tendenser på dette område kan påvises, og at der kan drages konklusioner om, hvor effektive medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger er¹³.

2.1.3. *Analyse- og vurderingsmetoder*

Ifølge direktivets artikel 4, stk. 3, er Kommissionen ansvarlig for at sikre, at artikel 4 og 5 anvendes i overensstemmelse med traktatens bestemmelser. For at hjælpe medlemsstaterne med deres overvågningsopgaver er der blevet udarbejdet retningslinjer¹⁴ for overvågningen af artikel 4 og 5's gennemførelse. Disse retningslinjer skal være til hjælp for medlemsstaterne i

påvirker Italiens opfyldelsesgrad i forhold til artikel 5 (jf. indikator 5, dokument 1) negativt. Italien vedtog i 2005 nye foranstaltninger for at bringe retsforholdene i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til artikel 5. Kommissionen vil fortsat nøje overvåge, om Italiens retslige og faktiske anvendelse af artikel 5 er i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning. Det bør også nævnes, at Italien ikke opfylder rapporteringsstandarderne for nye programmer, idet de blev opgivet som procentdel af samtlige europæiske programmer i stedet for som procentdel af europæiske programmer fremstillet af uafhængige producenter, således at en tværeuropæisk sammenligning eller et EU-gennemsnit for nye programmer bliver vanskeligere. Denne rapporteringspraksis bør tilpasses til artikel 5.

¹¹ I artikel 4, stk. 3, hedder det, at "[denne] rapport bl.a. skal indeholde en statistisk oversigt over den andel af sendetiden, der er omhandlet i [artikel 4] og artikel 5, for hvert af de fjernsynsprogrammer, der hører under den pågældende medlemsstats kompetence, grundene til, at det i "hvert enkelt tilfælde ikke har været muligt at nå op på denne andel af sendetiden, samt de foranstaltninger, der er truffet eller vil blive truffet for at nå op på denne."

¹² I praksis har kun Frankrig gjort brug af denne mulighed: for tre satellit- eller kabelkanalers vedkommende bygger beregningen på programbudgettet, og for de seks jordbaserede kanalers vedkommende bygger den på kanalernes indtægter.

¹³ I denne forbindelse har den uafhængige "Impact Study of Measures Concerning the Promotion of Distribution and Production of TV Programmes" provided for under Article 25(a) of the "Television without Frontiers Directive", som blev udarbejdet af David Graham and Associates og færdiggjort i maj 2005, bidraget til vurderingen af artikel 4 og 5 og gennemførelsesforanstaltningernes økonomiske og kulturelle virkninger i EU-15, se: http://europa.eu.int/comm/avpolicy/stat/studi_en.htm.

¹⁴ Foreslåede retningslinjer af 11. juni 1999, se: http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/art45/controle45_en.pdf.

deres udførelse af rapporteringsforpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 3, ved at definere bestemte udtryk og klarlægge bestemte nøglebegreber, så fortolkningsforskelle undgås.

Der er desuden blevet opstillet en række nye indikatorer¹⁵ for at få fastlagt en objektiv analysestruktur, hvormed medlemsstaternes statistiske oversigter kan vurderes bedre¹⁶. Efterhånden som medlemsstaterne udarbejder mere detaljerede eller strengere regler for de områder, der omfattes af direktivet¹⁷, medvirker disse indikatorer til, at de fremskridt, der sker med hensyn til anvendelse af artikel 4 og 5, kan vurderes både på fællesskabsplan og på nationalt plan.

Det er den generelle baggrund for Kommissionens udtalelse, som den fremsættes i dette dokument. Heri påvises de generelle tendenser, når det drejer sig om foranstaltninger, der skal fremme produktion og distribution af europæiske fjernsynsprogrammer på **fællesskabsplan**¹⁸.

2.2. Anvendelsen af artikel 4

I dette afsnit gennemgås det, hvordan det på europæisk plan er lykkedes at afsætte den største del af sendetiden til europæiske programmer, således som fastsat i artikel 4¹⁹ i direktivet om "fjernsyn uden grænser".

EU-gennemsnittet for sendetid der afsættes til europæiske programmer af samtlige omfattede²⁰ kanaler i alle medlemsstaterne var **65,18 % i 2003 og 63,32 % i 2004**, svarende til **et fald på 1,86 procentpoint** i referenceperioden. Med hensyn til resultatet i **de tidligere rapportperioder** var gennemsnittet for europæiske programmer i EU-15 66,95 % i 2001 og 66,10 % i 2002. Det svarer til et fald på 3,63 procentpoint i løbet af fire år (2001-2004). Set over en seksårsperiode (1999-2004) er der sket en samlet stigning på 2,64 procentpoint i udsendelsen af europæiske programmer. **Den generelle tendens på mellemlangt sigt var derfor opadgående**. Disse resultater skal ses på baggrund af to vigtige forhold: for det første gælder dataene til og med 2003 for EU-15, hvorimod dataene fra 2004 allerede omfatter de ti medlemsstater, der tiltrådte EU den 1. maj 2004. De har et samlet gennemsnit på 61,77 % for udsendelse af europæiske programmer i eftertiltrædelsesperioden (1. maj-31. december 2004). Da hverken selskaberne eller myndighederne i tiltrædelseslandene havde erfaring med at gennemføre og anvende foranstaltninger til fremme af europæiske programmer eller med at aflægge rapport om deres anvendelse, kan en forskel på under 3 procentpoint af gennemsnittet i EU-15 betragtes som en succes og afspejler **gennemgående en pålidelig anvendelse af artikel 4 i hele EU**. For det andet bør det nævnes, at gennemsnittet for europæiske

¹⁵ Jf. dokument 1 i arbejdsrapporten.

¹⁶ F.eks. blev opfyldelsesgraden (indikator 3 og 4) negativ påvirket af kanaler, som ikke var omfattet af dataopgivelser.

¹⁷ Jf. artikel 3, stk. 1: i praksis har et flertal af medlemsstater gjort brug af denne mulighed (f.eks. udelukkelse af studieproduktioner i Italien, positiv definition af omfattede programmer i Tyskland). Seks medlemsstater (E, F, I, NL, SF, UK) benytter et højere procentkrav end direktivet for deres selskaber eller nogle af dem (f.eks. 60 % for udsendelse af europæiske programmer i Frankrig, 25 % for uafhængige producenters programmer i Det Forenede Kongerige og Nederlandene osv.).

¹⁸ Oplysninger om disse foranstaltningers **anvendelse i de enkelte medlemsstater** findes i **dokument 4** i arbejdsrapporten.

¹⁹ I artikel 4, stk. 1, hedder det: "Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-spredningsorganerne afsætter den største del af den sendetid, der ikke består af nyheder sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islæt, reklamer, tekst-tv-tjenester og teleshopping til transmission af europæiske programmer som defineret i artikel 6".

²⁰ Jf. 2.1.1. (indikator 1, dokument 1 i arbejdsrapporten).

programmer i de tidligere rapportperioder udelukkende byggede på data fra de kanaler, som havde det højeste seertal. I rapportperioden 2003-2004 har Kommissionen indføjet data for alle omfattede kanaler, både primære og sekundære, uanset deres betydning i form af seertal²¹.

På medlemsstatsplan varierede den gennemsnitlige sendetid mellem 52,75 % (Irland) og 86,2 % (Danmark) i 2003 og mellem 49,12 % (Den Tjekkiske Republik) og 86,33 % (Danmark) i 2004. Tendensen til forøgelse af den gennemsnitlige sendetid for europæiske programmer i referenceperioden (2003-2004) var positiv i syv medlemsstater og negativ i otte.

Hvis man ser på det samlede antal kanaler, der er nået op på eller har overskredet den største andel i artikel 4, så var den gennemsnitlige opfyldelsesgrad for samtlige kanaler i alle medlemsstaterne på **68,20 % i 2003 og 72,80 % i 2004, dvs. en stigning på 4,60 procentpoint i referenceperioden**. Hvis der sammenlignes med tidligere referenceperioder (69,93 % i 2001 og 74,53 % i 2002) er der sket en stigning på **2,87 procentpoint i løbet af en periode på 4 år (2001-2004)**. Det er et bemærkelsesværdigt resultat i betragtning af, at antallet af kanaler, fortrinsvis temakanaler, er vokset i det samme tidsrum. Medlemsstaternes gennemsnitlige opfyldelsesgrad for samtlige omfattede kanaler strakte sig fra 50 % (Belgien og Irland) til 100 % (Finland) i 2003 og fra 45 % (UK) til 100 % (Estland, Letland, Malta og Slovakiet) i 2004. I referenceperioden steg overholdelsesgraden i 10 medlemsstater, holdt sig stabil i 2 og faldt i 3.

Disse resultater tyder på, at **formålet** med direktivet om "fjernsyn uden grænser" **mageligt bliver opfyldt på fællesskabsplan**, når det drejer sig om udsendelse af europæiske programmer. Især da de ti medlemsstater, der tilsluttede sig EU i 2004, er medtaget, er disse tal et opmuntrende tegn på, at artikel 4 anvendes effektivt i hele Den Europæiske Union.

2.3. Anvendelsen af artikel 5

I dette afsnit undersøges det, om de andele, der angives i artikel 5 i direktivet om "fjernsyn uden grænser"²² opnås på europæisk plan.

Den **gennemsnitlige EU-andel**, der er afsat til europæiske programmer fremstillet af uafhængige²³ producenter (uafhængige programmer), som udsendes af alle omfattede kanaler

²¹ Selv om den tidligere anvendte metode med at udelukke kanaler, hvis seertal er under 3 % ("de-minimis-kriteriet") fra artikel 4 kan have den fordel, at der opnås mere "vægtede" resultater, er der i direktivet om "fjernsyn uden grænser" ikke noget grundlag for denne metode. Desuden viser arbejdspapirets bilag 7, at der kun er en meget lille forskel på EU-gennemsnittet for den sendetid, de primære kanaler havde afsat til europæiske programmer (**64,45 % i 2003 og 63,87 % i 2004**) og den, samtlige kanaler havde afsat. Denne rapport, som for første gang også afspejler situationen i EU-25, benytter derfor en anden metode og giver gennemsnittet for europæiske programmer, der sendes af **samtlige** kanaler, som omfattes af artikel 4. Arbejdspapirets **bilag 7** indeholder en liste over kanaler, hvis seertal ligger over 3 %, og den respektive andel af sendetiden, de afsætter til europæiske programmer.

²² I artikel 5 hedder det, at "medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-radiospredningsorganerne afsætter mindst 10 % af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islet, reklamer, tekst-tv-tjenester og teleshopping – eller alternativt efter medlemsstaternes valg, mindst 10 % af deres programbudget – til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse organer".

i samtlige medlemsstater, var på **31,39 % i 2003 og 31,50 % i 2004**, svarende til en **forøgelse på 0,11 procentpoint** i referenceperioden. I forhold til de **tidligere referenceperioder** (37,51 % i 1999, 40,47 % i 2000, 37,75 % i 2001 og 34,03 % i 2002) er der sket et betydeligt fald, dvs. 6,25 procentpoint, i løbet af fire år (2001-2004) og et lige så stort fald (6,01 procentpoint) i løbet af seks år (1999-2004). Den **generelle tendens på mellemlangt sigt kan derfor siges at være nedadgående**. Det er bemærkelsesværdigt, at der næsten ikke var nogen forskel på kanalernes resultater i EU-15 og i de ti medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004, idet kanalerne her opnåede et gennemsnitligt resultat på 31,55 % - som endda ligger højere end resultatet i EU-15 (31,47 %).

På medlemsstatsplan lå gennemsnitsandelene i 2003 fra 15,82 % (Danmark²⁴) til 44,55 % (Østrig) og i 2004 fra 16,24 % (Slovenien) til 46,38 % (Østrig). I referenceperioden voksede de uafhængige programmers gennemsnitlige andel i otte medlemsstater og faldt i syv. Tendens var derfor opadgående i de fleste af medlemsstaterne.

Den **gennemsnitlige EU-opfyldelsesgrad** for kanaler i samtlige medlemsstater var på **78,40 % i 2003 og 81,92 % i 2004** svarende til en stigning på 3,52 procentpoint. I forhold til de tidligere referenceperioder (85,02 % i 1999, 84,81 % i 2000, 90,67 % i 2001 og 89,13 % i 2002) faldt opfyldelsesgraden med 8,75 procentpoint i løbet af fire år (2001-2004 og med 3,10 procentpoint i løbet af seks år (1999-2004), og det svarer på mellemlangt sigt til en tilbagegang for opfyldelsen af minimumskravet til udsendelse af uafhængige programmer. Den gennemsnitlige opfyldelsesgrad for kanalerne i de enkelte medlemsstater lå fra 44 % (Italien²⁵) til 100 % (Grækenland, Irland og Finland) i 2003 og fra 27 % (Italien²⁶) til 100 % i ni medlemsstater (Cypern, Estland, Grækenland, Irland, Letland, Litauen, Malta, Slovakiet og Finland) i 2004. Den gennemsnitlige opfyldelsesgrad steg i syv medlemsstater, holdt sig stabil i fire (to med 100 %) og faldt i fire. Det betyder en positiv udvikling overalt.

Den **gennemsnitlige EU-andel af nye europæiske programmer, fremstillet af uafhængige producenter** (nye programmer²⁷) var på **71,66 % i 2003 og 69,09 % i 2004**, svarende til et fald på **2,57 procentpoint** i løbet af referenceperioden. Disse procentsatser gælder alle europæiske programmer (nye eller ikke), som er blevet fremstillet af uafhængige producenter. I forhold til de tidligere referenceperioder (53,80 % i 1999, 55,71 % i 2000, 61,78 % i 2001 og 61,96 % i 2002) er der sket en stigning på 7,31 procentpoint i løbet af fire år (2001-2004) og en endnu større stigning, dvs. 15,29 procentpoint, i løbet af seks år eller en stigning på næsten 30 % fra 1999 til 2004. Set fra en **midtvejsvinkel er der derfor sket en betydelig fremgang, når det gælder udarbejdelse af nye programmer**.

På medlemsstatsplan lå gennemsnitsandelene i 2003 mellem 31,87 % (Grækenland) og 97,50 % (Irland) og mellem 22,2 % (Cypern) og 100 % (Slovakiet) i 2004. En enkelt

²³ I den betydning, der anvendes i betragtning 31 i direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, hvori det (efter kriterier, som ikke er udtømmende) hedder, at: "... medlemsstaterne bør definere udtrykket "uafhængig producent" under hensyntagen til kriterier såsom, om han ejer produktionsselskabet, hvor mange programmer han leverer til samme tv-spredningsforetagende, og om han har sekundære rettigheder".

²⁴ Det er bemærkelsesværdigt, at de danske kanaler både i 2003 og 2004 havde den højeste gennemsnitsandel af europæiske programmer (jf. punkt 2.2), men samtidig en meget lav andel af uafhængige programmer, hvad der tyder på, at andelen af internt producerede programmer er meget stor i Danmark.

²⁵ Som allerede nævnt betragter Kommissionen 39 af 57 "fritagne" satellitkanaler i 2003 som "uopgivne", hvad der har en negativ virkning på opfyldelsesgraden (indikator 5).

²⁶ Kommissionen betragter 43 af 60 "fritagne" satellitkanaler i 2004 som "uopgivne".

²⁷ Dvs. programmer, der udsendes senest fem år efter deres fremstilling.

medlemsstat har ikke opgivet data for nye programmer. I syv medlemsstater var der sket en positiv stigning i den gennemsnitlige udsendelse af nye programmer. I en enkelt var der tale om stabilitet og i syv var der sket en tilbagegang. Også i denne rapportperiode holdt de nye programmer sig over 20 % af de samlede omfattede udsendelser, men var med et fald på 1,55 procentpoint gået en smule tilbage i løbet af fire år²⁸.

3. KONKLUSIONER

De indberettede data viser, at der på fællesskabsplan for første gang er sket en **mindre tilbagegang med hensyn til udsendelsen af europæiske programmer (artikel 4)** i den indeværende referenceperiode. På mellemlangt sigt (1999-2004) er tendensen imidlertid positiv. To forhold skal tages i betragtning, når udviklingen i henhold til artikel 4 bedømmes. For det første omfatter tallene for 2004 de ti medlemsstater, der tilsluttede sig EU i 2004. For det andet er beregningsmetoden blevet ændret, så sekundære kanaler med seertal under 3 % nu medtages i den gennemsnitlige andel af europæiske programmer. Når disse forhold tages i betragtning, har tilbagegangen været forholdsvis lille. Desuden steg EU's gennemsnitlige opfyldelsesgrad med mere end 4 procentpoint i referenceperioden. Disse resultater viser, at **udsendelsen af europæiske programmer**, selv om tendensen på kort sigt er svagt nedadgående, **på EU-plan har stabiliseret sig et stykke over 60 % af den samlede omfattede sendetid**. Især for de ti medlemsstater, der deltog i denne undersøgelse for første gang, er det en opmuntrende udvikling. **Anvendelsen af direktivets artikel 4** har således alt i alt været tilfredsstillende på europæisk plan.

Med hensyn til anvendelsen af **artikel 5** kan den **svage stigning** i den indeværende referenceperiode (+0,11 procentpoint) betragtes som en positiv udvikling, når det tages i betragtning, at dataene for 2004 omfatter de ti medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004. På mellemlangt sigt opvejes denne korttidstendens imidlertid af et alvorligt fald på mere end 6 procentpoint (eller et fald på mere end 16 %) i forhold til gennemsnittet for 1999 eller 2001. Denne **nedadgående tendens på mellemlangt sigt** opvejes imidlertid i nogen grad af tre forhold: for det første er EU's gennemsnitlige **opfyldelsesgrad steget** i den indeværende rapportperiode, idet minimumsandelen i artikel 5 blev opfyldt af langt flere kanaler i EU end i 2003. Det afspejles også af det forholdsvis lille antal oplysningsundladelser, idet deres antal er faldet betydeligt i forhold til de tidligere referenceperioder. For det andet var **antallet af udsendelser af nye europæiske programmer fremstillet af uafhængige producenter forholdsvis højt**²⁹. I forhold til uafhængige programmer er de nye programmer vokset med 30 % i løbet af seks år³⁰. For det tredje må det huskes, at andelen har holdt sig **et stykke over det 10 % minimum**, direktivet opstiller. Alt i alt har anvendelsen af artikel 5 derfor været tilfredsstillende.

Afslutningsvis tyder vurderingen af disse resultater og af den detaljerede gennemgang af medlemsstaternes rapporter³¹ på, at målsætningerne i artikel 4 og 5 i direktivet om "fjernsyn

²⁸ Jf. oversigtsdiagram 2, dokument 2 i arbejdsrapporten.

²⁹ Nye europæiske programmer lå i en periode på seks år konsekvent over en femtedel af den samlede omfattede sendetid svarende til ca. to tredjedele af samtlige programmer fremstillet af uafhængige producenter. I 2003 blev dette forhold endda overskredet, idet nye programmer tegnede sig for over 71 % af samtlige uafhængige programmer.

³⁰ I absolutte tal (i forhold til den samlede omfattede sendetid) opvejes denne positive udvikling imidlertid af en tilsvarende tilbagegang for uafhængige programmer.

³¹ Jf. dokument 3 i arbejdsrapporten.

uden grænser" i den indeværende referenceperiode (2003-2004) ligesom i de tidligere rapportperioder er blevet pænt opfyldt både på europæisk plan og på medlemsstatsplan, det gælder også de ti medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004.

De vigtigste indikatorers udvikling i 2001-2004 (Fællesskabsplan)

